

Ozvěny krve

Lucie Zichová

Praha. Ve dne pulzuje životem a nadějí, v noci se její dech rozlévá po dlažbě, stéká do kanálů a zanechává za sebou příběhy, které nikdo neče. Ulice se lesknou po dešti a světla lamp se tříští o kaluže. Mrazivé ticho visí ve vzduchu jako cigaretový dým v zapadlém baru. Drží se těsně pod kůží a nutí naslouchat věcem, které měly zůstat nevyřčeny.

Každý večer se vracím stejnými uličkami, které páchnou zaschlou močí a zkaženým vínem. Snažím se splynout s tímhle městem, ztratit se v jeho šedi, být jen dalším bezvýznamným stínem.

Dům mě přivítá známým zápachem vlhkosti a plísně. Všechno tu dýchá únavou a stářím, jako by se i zdi musely přemlouvát, aby zůstaly stát. Tapety na schodišti visí v cárech, dlaždice jsou popraskané a hniloba prosakuje ze všech koutů.

Tohle místo jsem si nevybrala náhodou. Není lepší úkryt před minulostí než dům, který nikdo nezná, v ulici, kam se nikdo nevrací. Chtěla jsem zmizet z mapy paměti i z dosahu pohledů. Jenže člověk nikdy nezmizí docela. Vždycky po něm zůstane ozvěna.

Uplynulý rok se slévá v jedinou mlhavou šed' stereotypu. Ale poslední dny cítím, že je něco jinak. Cestou z práce mám pocit, že se ulice zúžily a vzduch zhoustl. Když jdu, slyším kroky, které nejsou moje. Ohlédnu se, ale nic nevidím. Jen stín, co zmizí dřív, než ho stačím zaostřit. Cítím, jak mi někdo dýchá za krk. Otočím se a ruka v pěst instinktivně vystřelí do prázdna. Srdce mi buší jako o závod, strach se rozlévá do každé buňky těla.

Ani nevím jak, ale najednou zavírám dveře svého bytu. Jedna západka, druhá, třetí. Pomalu vydechnu. Jen stojím a poslouchám. Kapání vody z rezavého kohoutku. Tlumený kašel souseda. Nic víc. Připadám si pohřbena v tichu, které děsí a hladí zároveň. A přesto mě neopouští pocit, že tam někdo stojí. Těsně za dveřmi.

Mám pocit, jako by se ostré střepy minulosti skrývaly za každým rohem. Pokud jsem dřív přežívala, teď jsem už jen stínem svého dřívějšího života. Každý den se vleče jako šedý film bez zvuku, kde ani nevíš, proč ještě vůbec běží. A někdy mě napadá, že už to všechno nezvládnou a že by možná bylo jednodušší to vzdát. Jak lákavé by bylo prostě zhasnout světlo a nechat ten příběh rozplynout v tichu. Jedna dávka, tichý vpich přímo do žíly, a pak už jen odletět na křídlech noci.

Jenže teď, tváří v tvář čiré hrůze se ve mně cosi vzepřelo. Každá buňka křičí, že chce zůstat. Zírám na mobil na nočním stolku, když se displej rozsvítí a světlo rozřízne ticho jako ostrá čepel nože. Natáhnu se pro něj, prsty se mi třesou. Na obrazovce se objeví jediná fotka. Můj dům. Oprýskaná žlutá omítka, zatemněná okna, rozbitá lampa před vchodem. V tom tichu mi krev hučí v uších. Někdo ví,

kde bydlím. Stojí tam venku a dívá se. Najednou už nejde o strach z minulosti. Jde o život. Můj život.

Nemá smysl chodit na policii, však už to znám. *“Dokud vám něco neudělá, máme svázané ruce.”* Když nemáte modřiny po celém těle, jako by se nic nedělo. Jenže ono se děje. Každou vteřinou. V každém zvuku, který projede mým tělem jako elektrický výboj. V každém pohledu, co cítím na zádech, když kráčím temnou ulicí. V té fotce, která mi právě připomněla, že se nikdy opravdu neschovám.

Napadne mě, že bych mohla zhasnout, vypnout telefon a zmizet. Ale neudělám to. Poprvé po dlouhé době nechci utíkat. Jestli mě chce sledovat, ať mě sleduje. Jenže tentokrát se budu bránit. Každé ráno otevírám další zprávu o zlu, které číhá ve stínech. Každá stopa zaznamenává mé kroky, mapuje můj pohyb, i hranice mého strachu. A v mém nitru sílí neblahé tušení, kdo je ten tajemný stín, co se mi lepí na paty.

Ale jak by to mohl být on, když je daleko? Muž, jehož opilý dech stále cítím na kůži, pořád žije v našem domě a hraje si na pilného, starostlivého strážce veřejného pořádku. Takže, když ne on, kdo mě sleduje? Kdo posílá ty fotky? Možná je to jeho člověk. Nebo někdo, kdo ví víc, než by měl? Nepotřebuje se ptát. Jen sleduje a čeká. A možná už je blíž, než si troufám připustit. Musím zjistit pravdu. Ať už mě čeká cokoliv.

Odjíždím do Brna. S manželem jsme si domluvili schůzku v kavárně, kde jsme kdysi sedávali celé hodiny. Srdce mi buší, jako bych šla na popravu. Sedí u stolu u okna. Pořád stejný postoj, ta samá jistota. Přistoupím k němu a podávám mu fotografie. *“Tady. Podívej se.”* Chvilí je obrací v rukou a mlčí. Poznám, jestli lže. Vždycky jsem to poznala.

Jenže tentokrát nevidím žádnou zlomyslnost, ani chlad. Jen únavu a zvláštní stín v očích. *„Asi by sis měla promluvit se svou matkou,”* řekne tiše. *„Než se něco stane.”* Nemohu se pohnout. Nevěřím svým uším. Tenhle muž, tyran, který mě roky dusil, teď mluví o matce, se kterou jsem už deset let nemluvila. Chce mě zlomit? Zasáhnout tam, kde to ještě bolí? A přesto... něco v jeho hlase není hrané. Cítím, jak se ve mně všechno svírá. Kavárna je náhle příliš tichá a cizí. Odcházím a mám chuť se otočit, ale nedokážu to. Podlamují se mi nohy. Musím to udělat... K mému překvapení si se mnou domluvila schůzku před psychiatrickou léčebnou. Beze slova mi pokyne, abych ji následovala. Dveře se otevřou do chladného, sterilního prostoru, kde vzduch voní dezinfekcí... a strachem.

Uvítají nás dva muži v bílých pláštích. Mlčky nás vedou chodbou, kde se každý krok odráží od studených zdí jako ozvěna něčeho nevyřčeného a mrazivého. Jdeme až na samý konec budovy, kde světlo sotva proniká. Přicházíme ke dveřím s malým okénkem. Srdce mi buší, ruce se mi silně potí. Nahlédnu dovnitř.

Do konce svého života nezapomenu na ten pohled, jako bych se dívala do očí samotné smrti. Moje babička sedí schoulená na tvrdé posteli, nehybná, v místnosti bez oken, obložené polstrováním. Její oči jsou prázdné. Zírá do prostoru, jako by už dávno odešla jinam. Stojím venku, neschopná udělat jediný krok blíž. Po nekonečných chvílích ticha matka promluví. Babička trpí paranoidními bludy. Už

nikdy neuvidí slunce, její oči jsou navždy uvězněné ve stínech. Ale to nejhorší tajemství mě teprve čeká. Cítím, jak se bortí slizké stěny mlčení, jako by mi po těch letech ticha někdo strhnul náplast přímo z kůže. Otec nezemřel na rakovinou, jak mi tvrdili. Pravda je mnohem temnější.

Ten den to nebyla pomalá smrt, ale noční můra. Otec, už dávno ztracený, spláchl prášky do záchodu a vrhl se na matku. Křik rozřízl hrobové ticho. Malá dívka se mezi ně postavila, jako poslední zed' zoufalství. Když ji uviděl, dech se mu zlomil, ruka se zachvěla a nástroj smrti našel cestu do jeho vlastní hrudi. Když slyším ta slova, otočím se k matce. Stojí nehybně. Mezi námi visí těžké a posvátné ticho. V hlavě mi zní jediná otázka. Nešílím taky? Posílám si zprávy sama?

Musím pryč. Utíkám chodbou, dokud mě nepohltní tma. Vzpomínky se rozplývají a já stojím na mostě. Chlad mě pálí do tváří, dívám se dolů. Váhám, zda skočit. Pak se rozsvítí obrazovka a na ní, jako důkaz, moje silueta na mostě. Srdce mi buší. Rychle otočím hlavu. Stojí tam můj otec. Nebo jeho stín?

Zavírám oči. Když je otevřu, je pryč. Zůstává jen vítr a prázdno. Házím tu zrádnou věc do řeky. Slyším šplouchnutí, pak už jen ticho. Ten ztracený signál je konečně jediná úleva, která se dostavuje. Jdu zpět městem. Listí šustí pod nohama, vzduch voní deštěm a koncem. Usmívám se. Noční můra je pryč, alespoň do prvního ranního úsvitu.